

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 307/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B.S.A.S., s. r. o., Rieka 817, Čadca, zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Mozolíkom, Advokátska kancelária, Palárikova 1449, Čadca, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Čadca sp. zn. 4 C 22/2012 zo 17. októbra 2016 a z 9. decembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B.S.A.S., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B.S.A.S., s. r. o., Rieka 817, Čadca (ďalej len „sťažovateľka“) doplnená písomným podaním doručeným 29. marca 2017, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 22/2012 zo 17. októbra 2016 a z 9. decembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenia okresného súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol o náhrade trov konania. Uznesením okresného súdu zo 17. októbra 2016 (ďalej len „prvé uznesenie“) rozhodla vyššia súdna úradníčka tak, že zaviazala žalobcu zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v sume 304,24 €. O sťažnosti sťažovateľky proti prvému uzneseniu rozhodol okresný súd uznesením z 9. decembra 2016 (ďalej len „druhé uznesenie“) tak, že sťažnosť sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka, odvolávajúc sa na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), v sťažnosti namieta, že došlo k bezdôvodnému kráteniu trov, ktoré je v rozpore s jej označenými právami. Argumentuje tým, že *„rozhodnutie o trovách je úplne nepodložené, svojvoľné a neudržateľné“*. Tvrdí, že okresný súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou a *„kritikou sťažovateľky týkajúcej sa neodôvodneného odklonu rozhodnutí odvolacieho súdu bez zmeny skutkového a právneho stavu... a postavil sa do úlohy odkazovača aj napriek dôvodným námietkam sťažovateľky oprávňujúcim rozhodnúť tak... aby sťažovateľke bola priznaná náhrada trov konania v súlade s § 10 ods. 2“*. Sťažovateľka túto svoju argumentáciu rozvíja v sťažnosti, pričom dospieva k presvedčeniu, že napadnuté uznesenia okresného súdu porušujú jej označené práva, preto v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie označených práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami okresného súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu zruší a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

3. Podľa § 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

8. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Pokiaľ ide o napadnuté prvé uznesenie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označené napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe sťažnosti okresný súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej práv.

12. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

13. Sťažovateľka v sťažnosti vo vzťahu k napadnutému druhému uzneseniu okresného súdu predovšetkým namieta, že ním bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ide o uznesenie, ktorým všeobecný súd rozhodol o náhrade trov konania.

14. V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľky síce smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania, týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania okresného súdu o trovách konania, čo má v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na sťažovateľku nepochybne negatívne dôsledky, avšak tieto nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu podľa názoru ústavného súdu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012).

15. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjst' aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé

súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia okresného súdu.

18. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

19. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia druhého

uznesenia okresného súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti relevantná. Okresný súd v odôvodnení tohto svojho uznesenia v podstatnom uviedol:

«a)čo do nesprávnosti záväzného právneho názoru odvolacieho súdu a jeho nesúlady s ústavou SR a v nadväznosti na to aj nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa: žalovaný nie je funkčne nadriadeným súdom prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, aby mal právo komentovať (vyslovovať nesúhlas) s už vyhlásenými rozhodnutiami. Má právo podať opravný prostriedok. Proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (č. k. 9Co 143/2014-160 zo dňa 27. 03. 2014) mal právo podať dovolanie. Dovolanie nepodal, preto podľa § 391 CSP (predtým § 226 OSP) bol súd prvého stupňa viazaný právnym záverom odvolacieho súdu v prvom zrušujúcom uznesení (rozhodnutie č. k. 9Co 376/2012 - 125 zo dňa 24. 01. 2013): „Rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o trovách prvostupňového konania, keď sa stotožnil s námietkou navrhovateľa o tom, že v danom prípade nie je možné pri ustálení tarifnej hodnoty sporu, z ktorej sa vypočítala základná sadzba tarifnej odmeny vychádzať z hodnoty hnutelných vecí pri začatí poskytovania právnej služby právnu zástupkyňou odporcu odporcovi. V ďalšom konaní preto okresný súd zistí aktuálnu hodnotu hnutelných vecí k času začatia poskytovania právnej služby a o trovách konania opätovne rozhodne. Zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.“ výsledkom ktorého bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania č. k. 4C 22/2012 - 137 zo dňa 15. 10. 2013, aj v druhom zrušujúcom uznesení (č. k. 9Co 143/2014-160 zo dňa 27. 03. 2014) „V predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd síce v súlade s právnou úpravou uložil okresnému súdu, aby pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia postupoval podľa aktuálnej hodnoty hnutelných vecí k času začatia poskytovania právnej služby tak, ako to vyplýva z ust. §10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení zmien a doplnkov, podľa ktorého za cenu práva sa považuje aj hodnota vecí, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. Z ďalšieho postupu okresného súdu je však možné jednoznačne vyvodiť, že hodnotu hnutelných vecí, o ktorých vlastníctvo sa viedol spor, bolo možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami, keď vznikla pochybnosť o objektivite vypracovaného odborného vyjadrenia, vypracovanie ktorého zabezpečoval odporca, ktorému v konečnom dôsledku bola náhrada trov právneho zastúpenia priznaná. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v danom prípade bolo potrebné zo strany okresného súdu postupovať v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP a prihliadať predovšetkým na účelnosť vynaložených trov

v súvislosti s bránením práva odporcu, na to, či cena práce vykonaná právnym zástupcom odporcu pri prejednaní veci zodpovedala priznanej odmene odvíjajúcej sa od hodnoty hnutelných vecí pri začatí poskytovania právnej služby. V tomto smere bolo potrebné pri rozhodovaní o priznaní trov právneho zastúpenia prihliadať predovšetkým na predmet sporu, obtiažnosť právneho posúdenia veci a na to ako právne zastúpenie odporcu prispelo ku kreovaniu konečného rozhodnutia vo veci samej. Podľa ust. §11 ods. 1 písm. a/ sa základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby stanoví podľa 1/13 výpočtového základu, ak hodnotu práva možno zistiť len s nepomernými ťažnosťami. Podľa názoru odvolacieho súdu je skutočne neefektívne a maximálne nehospodárne nariaďovať znalecké dokazovanie za účelom odstránenia pochybnosti o ocenení hodnoty hnutelných vecí a priamo úmerne tomu navršovať trovy konania, keď ust. §11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. jednoznačne stanovuje postup pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny v prípade, ak hodnotu veci alebo práva možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Naviac, vzhľadom na právnu náročnosť predmetu prejednávanej veci je možné takéto stanovenie základnej sadzby tarifnej odmeny považovať i za adekvátne z hľadiska ceny práce, vykonanej právnym zástupcom odporcu.“ Súd prvého stupňa nemal právo sám z vlastnej iniciatívy zasiahnuť do kompetencie odvolacieho súdu a v rozpore s vysloveným právnymi závermi odvolacieho súdu si sám podľa vlastného právneho názoru rozhodnúť o náhrade trov konania. Také právo by mal v súlade s ustálenou súdnou praxou len vtedy, keby došlo k zmene skutkového stavu. K zmene skutkového stavu nedošlo, preto súd prvého stupňa v oboch prípadoch postupoval v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu(rozhodnutie NS SR k § 226 OSP sp. zn. 3Cdo 12/2016 zo dňa 31. 03. 2016, SR ČR 3/95 s. 56, Sb. ÚS ČR sv. 5, č. 9, s. 66). Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nemá právomoc zasahovať do právomoci odvolacieho súdu a vyhodnocovať správnosť alebo nesprávnosť jeho postupu. Preto ani v tomto rozhodnutí sa nezaobrá dôvodmi sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiam odvolacieho súdu. Vychádzal z princípu plného rešpektovania a záväznosti záverov odvolacieho súdu (§ 391 CSP, § 226 OSP).

c) nepriznané úkony právnej pomoci a celková výška náhrady trov konania.

Súd prvého stupňa sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom vyššej súdnej úradníčky v napadnutom uznesení, že úkony vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu doručeného súdu dňa 20. 06. 2013 č. l. 134 spisu a vyjadrenie žalovaného k zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu doručeného súdu dňa 03. 06. 2014 č. l. 163 spisu a režijné

paušály k nim nie sú v nadväznosti na § 251 CSP (predtým § 142 ods. 1 OSP) úkonmi právnej pomoci:

c1) - v súlade so zákonom - § 251 CSP (predtým § 142 OSP), vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. pozná úkon vyjadrenie žalovaného k žalobe, nie j vyjadreniu žalobcu. Nejde o úkon efektívny, účelne vynaložený v záujme efektívnej ochrany práv žalovaného (čl. 5 CSP, čl. 8 CSP) všetky rozhodujúce skutkové tvrdenia a dôkazy mal povinnosť žalovaný uviesť v prvom úkony, ktorý mu patril. Postup množenia úkonov právnej pomoci bez ohľadu na efektivitu ochrany práv žalovaného je účelový postup. Takému právu súd neposkytol ochranu. V týchto podaniach neuviedol žiadne rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré by už predtým nebol uviedol. Len zopakoval svoje predchádzajúce tvrdenia. Navyiac pokiaľ ide o vyjadrenie k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu je neefektívny a neúčelne vynaloženým úkonom aj z dôvodov pod bodom 6. a) odôvodnenia tohto uznesenia. Efektívnym úkonom by bolo dovolanie (vzhľadom na dôvody č. l. 163 spisu). Komentovanie a posudzovanie dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým je bez podaného dovolanie súd prvého stupňa viazaný (§ 391 CSP, § 266 OSP) nemožno vyhodnotiť ako účelne a efektívne vynaložený úkon právnej pomoci.

c2) - čo do výšky náhrady za 1 úkon právnej pomoci sa súd v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým a právnym posúdením vyššej súdnej úradníčky v napadnutom uznesení, ktoré vychádzalo zo záväznosti právneho názoru odvolacieho súdu podľa § 391 CSP, 226 OSP a v súlade s tým bola priznaná aj výška náhrady trov konania, za priznané úkony právnej pomoci. (§ 391 CSP, § 251 CSP, § 1 ods. 3 a § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej je sadzba tarifnej odmeny 1/13 výpočtového základu).

Z uvedených dôvodov podľa § 248 CSP a § 250 ods. 1 CSP súd sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.»

20. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu

(II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v tomto smere dostatočne odôvodnené, okresný súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky jej relevantné námietky. Uznesenie okresného súdu je primerane odôvodnené, pričom ho nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení okresného súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom uznesenia okresného súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

22. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľke ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, respektíve že by napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietala, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Obdobný záver možno formulovať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, sekundárne, v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu primeranou aplikáciou platných noriem upravujúcich pravidlá pre náhradu trov konania v zásade nemôže dôjsť k porušeniu označeného základného práva vlastníť majetok. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, z dôvodov absencie odôvodnenia tejto časti sťažnosti ju však bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

24. Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým druhým uznesením okresného súdu ústavný súd s poukazom na takto formulovaný petit sťažnosti v prvom rade konštatuje, že len postupom orgánu verejnej moci môže dôjsť k porušeniu označeného základného práva a nie jeho rozhodnutím. Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka okresnému súdu vytýka, že o trovách konania rozhodoval neúmerne dlho. V nadväznosti na túto námietku sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa už nemohol dopúšťať zbytočných prietáhov v čase doručenia sťažnosti, pretože o náhrade trov konania už bolo právoplatne rozhodnuté, a teda nemohol porušovať označené základné právo

sťažovateľky, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd navyše poukazuje na to, že predmetom sťažnosti sťažovateľky je vec, ktorú možno zaradiť k veciam, pri ktorých podľa § 419 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok nie je možné podať dovolanie. V takýchto prípadoch by bolo proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú uplatňované pri zisťovaní skutkového základu sporu a pri jeho právnom posúdení (m. m. IV. ÚS 510/2012, IV. ÚS 311/2013).

27. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017